

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap november 15^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Szeget szeggel. *(Férgzet.)*

III.

Barátom! Igen jól érzem magamat; a' sors kegyes minden oldalról. Tegnap atyám Dúzsákyhoz kényszerített menni; pedig oda egyedül akartam tévedni, mivel Tercsim e' nyolczvan éves öregnek fogadott leánya. Nem is rettegtem ok nélkül; jó atyám ismét szeleburdi fiaként mutatott-he öreg iskolás pajtásának. De öröm! gondold csak ki nevét ezen új tüneménynek! A' derék öreg így válaszolt: „az jó, ha tűz van a' fiatalban; én is olyan voltam, 's olyan lennék; mit ér olyan lomha, mint Tercsám; szeget szeggel — szóllt folytatólag — a' kövezet is szikrázott patkóm alatt juratus koromban.“ — 'S több eifélével némitotta atyámat. Egyszer ismét így nyilatkozott ránczos mondókája: „igen örülök azon édes öcsém uram, hogy lassú Tercsámat orrabuktatással oktató fürgeségre; úgy kell; szeget szeggel; én a' málékot kikaczagtam, össze vissza öklöztem tolongáskor; szeget szeggel; éljen, mozogjon kiki.“ — 'S így hármunk közt folyt a' beszéd, és tudod jobbára olyan volt-ról; pedig én csak jobban szeretem a' jelennek virágit szedni, vagy a' jövőről is most! — 'S mit szóllsz erre? Derék pecsétes kalapomról azt következtette, hogy jó gazda vagyok; már most csak megengedem, hogy mindennek (a' tyukszemnek is) legyen jó oldala is. — Én olyan nem egészen nyugodt voltam; pedig a' vidor kedvű házi ur helyeseket szegzett elő; 's végre is félve kimentem, 's ah! Tercsit, mint első megpillantásakor, libakörben találtam. Képzelheted, hogy a' halk buri-buri kedvesebben hatott érzékeimre, mint bent a' szeg-zápor. — Ő mosolylyal fogadott, 's mintha el is pirult volna; de csuda-e, mikor orrhegyemről sugárzott vissza ügyességünk bélyege! Én viszont örömben helyet nem leltem: én is buri-burizni kezdék, 's a' gonosz sárgák szétfutottak törzfazék-hangomra. Tisztemben állott őket összecsóditeni; de a' mászók közül vissza léptemben egyet agyon tiportam. Inkább még egyszer fölfordítottam volna! Tercsi sajnálta, talán könyezett is; mivel én biz

kerültem szemeit. Éppen legnagyobb habozással küzködtem, bocsánat-kérésre szokat kerestem; 's milly terv-zavaró lép-be a' kapun? Viharyné sodródott-be oldalaslag, mint a' puttonyosok, csipelyéhez is feszíté kezeit. — Oda voltam. Igen alázottan keze után nyulék, mondván: „bocsánatot kérek Viharyné asszonyosság!” — De ő szavamba vág: „mit még Viharyné? lánczos szedte tacsokóját, Viharyné?! Bagó rugja-ki szeles szemét; csak házam felé pislogjon, letöröm derekát! Nézd a' pesti koszt minő hetyke! fizessen, mert leránczigalom köntösét!” — Tercsim mámika-szóllítással hozzá csuszlogott, kezeit csipelyéről leemelte megcsókolásra; de még e' jámbor gerlét is nyakon vágta. Eddig fabáb voltam; mindazáltal erre megindult hátráló erem; féltem, harpyai (ezt nem szívtam-be anyám tejével) simogatásaitól. Egy fertályig, 's még egy ideig (magyarosan) pattogott, 's teli torokkal. Képzeltelenek himzett nyelv-kanyarodásai; egészen felülhaladta ő a' más efféle asszonyokat; a' komároni gesztenyésnek csak csiripelnek hozzá képest. Kazalokról nézték a' távuliak, mit az utszai röhögők közt látott Jakabom. Barátom! Pesten a' fóra nem hangzik illy dévajkiváncsággal, mint az ide sereglettek hahotája. Őszintén megvallom: egy morzsám se maradt tisztán; még csillagomra is kilehelte ármányos ködét! — Volt is könnyebbülésemre öregeinknek kirohanta a' vég ebfajtakor; pedig mindkettő nagyot hall. Beczirógatták szerencsésen. — Ah a' vén szatyor be lehordott! 's ha Tercsi sövényen túl nem löki az összetiprott sárgát, 's engem vigasztalni nem jön, talán kutnak ugornám; de ő felém jött; pedig vajmi örvendetes fájdalmainknak társát látni! — Szépen kezemen fog, 's így szól: „édes Légyf ur, semmit se gondoljon vele, ez az én anyám olyan —“ — „Anyja?” — kérdém. — „Persze édes anyám; hisz az boszontotta-föl, hogy undok Viharyné nevén szóllitá; az én atyám Szél volt, 's ő Szélné; hanem az emberek —“ 'S ezzel pirulva némult a' jó gyermek. —

Most magyarázható lett a' Viharyné név; a' pór nép őt pattogásai miatt Viharok atyafiságába magasztalta-föl. Most foghattam-meg idegen udvarban a' házi kisasszony bizodalmas nyak-üdvözletét. Én mentem, merre szemem látott; Tercsi jó álmodt kivánt, 's én nem is viszonzhatám; nyelvem egészen elakadt volt.

Csaknem kétségbe-esésig tűnődtem falaim közt. Hogy is ne? Illy bekormozást kilátott?! Hazajövet látásonra kifutottak a' falusiak. Főleg az sarczolt, hogy Tercsa az ő leánya; már csak ezen gondolatra is elpislogott lángzó reményem; pedig olly igen szívem szerinti ő; 's a' hanyatló Dúzsásakynak nincs más örököse; és a' mint hitelesen értesítetttem, már meg is van Tercsi részére a' királyi megegyezés; 's ez mind oda! — Milly kín foghatott-el! — Ha-

bozásomat atyám zavarta nagy kacajával. — „No flam — mond ő — megkaptad? senmi az, csak szaporán, Jakob vigyen Szélnéhez egy szapu tisztát; magad mégy vele; kezét ne csókolj; ezt ő méltatlanságnak tartja fölserdülnél; nénikének hivd, 's bizonyosan meg fogod engesztelni!“ — Kivántattak ugyan okoskodások eltökéletemig! de rábirt atyám; mivel eszembe is ötlött, hogy kisebb leányát nem is menydörgé elő, pedig még most is sántít; (jó volt az előre látás!) el is mentem.

Ridete coeli! még édes Légyfymnek is hivott; ez nem csuda? — Maga mellé ültetett, Tercsijét eldicsérte, hogy derék asszony válik belőle, 's hogy majd nem sokára én is házasodom; illyeseket hordott elő késő estig. Főhajtással csendes nyugalmat kívántam drága n é n i k é m n e k, 's ő máskorra is kikérte a' szerencsét. — Philosopháljon ilyenkor az ész! Tapasztalati okosság! te, te vagy az élet legbiztosabb kormánya!

Örömtelvé futottam egybe Dúzsákyékhoz, hogy gorombaságomért megkövessém, elmondtam tetőtől talpig a' történeteket mentességül. „Ugy-e öcsém uram szeget szeggel, a' haragot nyájassággal sarokból is ki lehet forgatni? 'Deisz nincs józanabb zsinórmérték világon az enyimmél; csak ezt tartsa Légyfy öcsém szeme előtt: szeget szeggel, 's győz. Ugy-e az uszót is simogatva csalogatják a' habok, és ő rugdalózva játsza-ki őket. A' dühösen rohanó oroszlánt is csendesen részegzett szemek csillapítják-le; nem de olvasta? Im a' mindennapi: a' hideget tüzzel, a' tüzet vízzel üzzük-el. 'S látja: lassú Tercsám néhány nap óta frisebb; a' szelesség segített rajta; ha ha ha! — csak szeget szeggel, én ettől félvilágért sem állok-el.“ — Tudja a' kakuk, még hány példával nem fontosította az öreg ur tettlegesen elvét. Én erősen igenlém. (Álljon elő most bár milly theoreticus, mutassa-meg az ellenkezőt!) Alig tehettem szert jó éjszaka-kivánásra; az ajtócsukáskori nyíláson Tercsi pilláiból kivettem, hogy ő is örül, 's evvel szélnek eresztettem magamat.

Nálunk már álmodtak. A' harcznak szerencsés kivivta után én is nyugalomra feküdtem. Munka után édes lett a' nyugalom; álom ugyan nem lepett; Viharyné Szélné se fordult-meg agyamban; mivel csak örülni tudtam. Még is csak jó, ha az ember derék logicus (okos ember)! Barátom, én így okoskodtam: Dúzsákynek élet-elve ez: szeget, szeggel; Tercsi lassú, én szeles, 's így mi két ellenkezők vagyunk; tehát összekelésünket is el fogja határozni azon elv: szeget szeggel. — Ugy-e jól van? — Ezt százszor is elgondoltam, 's illy édes ábrándozások közt hömpölygtem az álom karjai közé. Másfél óra előtt ébredtem csak; most délután, 's így későn van, holnap atyám-

mal tanácskozni fogok Teresi jobbjáról. Minden jót reménylek, 's ezt neked is kívánja
hived L é g f y.

IV.

Vendelem! Nem hijába forog földgolyónk ; de lakosinak élete is egy valódi keringő ; ki szeszélyest, ki szenvedélyest, ki komolyt jár , ki pedig úgy tánczol, mint neki a' sors füttyül. Én az utóbbiakhoz tartozom.

Már mindent elvégeztem volt atyámmal ; Teresi szivelt ; Dúzsák ki hajlongni látszott a' megegyezésre ; Szélné is kedvező hangon beszélt ; szóval : minden minden rendjében volt. Már a' vidék urai is markukban tartották meghívó leveletem ; 's egy félnap mit nem tesz ! — Itt volt Dúzsákynak ügyésze ; jól ismered Pestről a' Pintést ; emlékezel ! a' spanyolszélről éhező , 's engemet mászó ráknak röhögő sáppadt társaságnak fője. Ez eszközlötte ki a' fölséges megegyezést (örökségit) Teresi számára , 's az óta legalább minden két hétben megfordult a' háznál. Szép nyaklánczot is kapott már tőle a' lány. Tudhatod, hova célzott. A' napokban is ide jött ebédre. A' hosszú ételek közötti szünetekben (mivel Teresi volt szakácsné) Pintés több oldalú házassági töredékeket hordott elő. Az öreg is belé vágott e' tárgyba ; ifjú korából több házassági tréfát szegzett elő. Jelenkorunkra is rákerültek , 's a' többi között meghittjének kitalálta mondani a' nyílt szívé öreg, hogy Teresát nekem szánta. — Jobban ugyan nem sápuhatott ; hanem ajkaiból kezdte kirágni az ellenokokat. Azt jól tudod : ha szivpör kél , akkor annyi véd- és ellen-ok patakszik, sőt lehet mondani, özönlik a' felperes szívéből, hogy azokat leirni teljes lehetlenség. Ugy Pintésnek se kellett sokáig rágdalóznia ; mindjárt szemébe lobbantá Dúzsákynak tetteleges elvét, a' szeget szeggel, 's állhatatlanságnak és igen veszedelmesnek állítá lenni az attól elválást, 's hatalmasan terjeszté elő a' károst, veszedelmest, rútat, gonosz oldalt is házasságunkban, és ezt kitelhető ügyvédi tekervényes csavarításokkal, szinte szónoki hangon, 's költői villanatokkal adá elő. Meghökken erre az őszbe borult. „Isz inkább igen is ragaszkodom zsinórmértékemhez — szólla ő — Légfynél pedig szelesebb ifjat nagyapám se látott.“ — Akkor kezdé Pintés tettetésnek mondani szelességemet álmétkodó hangon ; előszámlálta pesti késéseimet , a' rák-evést, 's mindent, mindent, mit csak tudott, vagy tán többet is. Végre fölfüggesztést imponált addig, míg ő száztól is aláírt bizonyságlevelet hoz arról, hogy engem egész város lassú Ferinek nevezett. — Vonakodott ugyan ezt elhinni Dúzsák ; de még is kénytelenített biezegni, 's abban állapodott meg : hogy lépteimet vizsgaszem alá veszi. Ebéd után Pintés boszút fúva elvágatott.

Erről én mit se tudtam. Délután atyámmal jegygyűrűt mentünk váltani. Hevenyében azt véltem, hogy guta parittyája sujt agyon, midőn „nem“ választ kaptam. „Nem, öcsém uram, én kétségbe vonom szelességét, pedig a' „szeget szeggel“ előttem szent.“ — Atyám is hült, hogy szelességemről kételkedik, 's fölvilágosítást kért vén pajtásától. Ekkor beszélte-el az öreg ur Pintésnek epekeverő szavala-tát. — Egészen oda, levert voltam; alig tudtam mozogni, 's még sze-lességemnek bizonyosságát kelle adni!

Ezeket Tercsi szokatlan kíváncsisággal az ajtónál kihallgatta; de mintha villám szökött volna szívébe a' kérést megtagadó nem-re. Még az nap vagy tiz fazekat letaszított, elejtett, lebökött a' polcz-ról. Vacsora alatt minden tányér-váltásra egy egy palaczkot nyaka-zott-le. Az ajtókat csapdosta. Többszer már kemény hangon is meg-intette apósa, hogy ne szeleskednék; 's gondolod, parancsolhatott volna magának a' szüntelenül elmerült? Nyilként repült, döntött, csuszott, az írósvajas döbönkével elsikamlott mindjárt a' második grádicson, az ujonai olvasztott vaj kidült, a' döbönke néhány tej-fölös köcsögöt ~~vert-le~~, 's a' szegény pára egészen lesompolygott; va-jas, tejfölös, poros lett haj-arcz- ruha- mindene. Dúzsáky éppen pi-pát gyújt a' tüzhelynél, midőn Tercsa magát mosni jött. Ez a' tarka rém-alakot megpillantja: „ugy kell te szeles szarka!“ 's még előtte a' kanna vizet is kitalálja, mi által apósát nadrág-váltásra kényszeríté.

Az alatt, míg Tercsi tudtom nélkül így szeleskedett, én egé-szen elbágyadtam gyötrelmemben, minden élenségem elhalt; Szél-néhez is csak csuszlogtam kedv nélkül, mintegy életunt, pártfogásért esedezni. Alig szótagoltam-ki ügyemet, azonnal villogtatta ő átok-seregét, (hogy az ő szavaival éljek): „ne féljen semmit édes Légfym! védszárnyam alá veszem én, tudom hogy sok torban leszek részes magánál! — Majd kiküszöbölöm én azt a' korhelyt; elhordja irháját falunkból! nem fog áskálódni a' lélekvesztő. Mindjárt indulok bá-tyáimhoz.“ — Egészen felvidított Szélné, 's ime egyszeri szem-ásóm most védangyalomná lett, ez második Pál-fordulás.

Haza jöttemkor tüstént Dúzsákyhoz hivattattam. Nyiltszívűen megvallom kisednél is alábbvalóságomat; illy kis lelkű, olly gyáva és haszontalan tudtonra még soha se voltam, ugy annyira, hogy ma-gamat is resteltem; halálért is fohászkodtam vagy egykétszer.

Elmentem. Az udvar közepén álló bérkocsi öldöklő előjel volt. Benyitom az ajtót. Dúzsákyval Pintés, az epegyártó, asztal mellett féliveket forgatott. „Ez bizonynyal az aláirt bizonyság“ — gyanítám fölháborodva; 's nem is csalódtam. A' házi ur Isten-hoztá-val leülte-tett, 's elkezd olvasni. — Barátom! nem akarok terhedre lenni! Elég legyen mondva: igen sokat szedett össze Pintés, a' rák-evést, gőz-

hajózást, opticusai találkozást; még a' Nagy-Kristófi bámulás is ott volt, 's a' név-litania; mind mind ott létezett szóról szóra, a' mit összeszedhetett emberi szorgalom; az aláírás maga másfél ivet tett, pedig szembetünő nevek is feketültek ott tanúul, hogy engemet Pesten lassú, gyáva Ferinek hívtak. — Ezt hallgatni, 's ennek sikerét előlegesen képzelni, pokolkín. A' 3—4 ivnek átolvasta után valatni kezd Dúzsásáky: igaz-e ez? Vendelem jól tudod, hogy én inkább bőrömből bujnám-ki, mintsem hogy Istenemet megbántsam, 's emberi méltóságomat lealacsonyítsam; én biz nem hazudtam; akár mi lesz velem, őszintén megvallám: hogy úgy van. — Ekkor szólalt-meg Pintés legelőszer: „ön vallomás tens ur!“ — „No ha úgy van — úgy mond erre az após — s z e g e t s z e g g e l!“ — Ezzel beszóllítja Tercsát, ki beléptében, hihetőleg szivrettegésből, olyat botlott a' küszöbön, hogy az asztalt itszés tintatartóstud 's minde-
 nestül földöntené; ez által a' bizonyság-irat megsemmisített; Dúzsásákynek csizmaszára megé, de legfőképpen Pintés fehér nadrágjába szivódott a' fekete nedv. Ezek fölugrottak. Én is fölálltam, 's midőn azokon a' tinta, bennem a' vér és olyan méreg-féle pezsgett hevesen, szinte megütközésemre kezd Dúzsásáky nevetve szóllani: „helyesen édes szeles lányom, add ide kezedet!“ Már már gyilokért akartam kiáltani; 's mi bámulás lepe! az após felém fordul, jobbomat fogja, 's folytatja beszédjét komolyan: „s z e g e t s z e g g e l! Légy lassú, Tercsám pedig valódi Szél; boldogítsátok egymást áldásommal!“ — Én tántorogtam; álmodtam-e? szellemi regés világban repkedtem-e? vagy mi történt személyemmel, meg nem foghattam. — Midőn így magokon kívül olvadoztak egygyé sziveink, Szélné belép: „no így édes gyermekeim! vegyétek anyai áldásomat, majd elutasítjuk a' pesti lóclábat, csak jöjjön!“ — Ezt magára vélte czélni az ablakban böffögő Pintés, 's ajtót kerese kiillanásra; de gerundiumos gátra akadott; ki Szélné volt nyelve furkósával, mellyel mintegy a' menydörgést megszegyenítő zuhanást hallata Pintés hátáról ledördülni. — Futott a' görbe uton vadászó ügyevesztett, 's még a' távulban is kísérték Szél-mámim szerencse kívánatai. Jelenleg boldog jegyes vagyok. Istenemmel nem sokára Tercsimnek boldog férje leendek. Reménylem, hogy jelenléteddel kettőztetni fogod vőlegényi örömét

hű L é g f y d n e k.

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Czápa torkossága. Tudva van, hogy ezen hal felette sokat eszik; torkossága bebizonyítására állítják, hogy egykor Ilona szigetén egy czápa hasában valamelly pattantyúst leltek formaruhásan, fegyveresen és csizmásan!

Mím-ügyesség. Coryate Tamás bizonyos emberről emlékezik, ki olly nagy ügyességre vitte arca izmainak elforgatását, szóval a mímét, hogy ugyan azon egy időben arcának egyik felén sirni, másikán nevetni tudott.

Nyelvbénaság gyógyítása galvanismus által. Parisban a tudományok akademiája mult évi dec. 22-ki ülésében Palaprat Fabré ur bizonyos Roula nevű 45 esztendő emberről értekezett, kinek nyelvét 13 évvel ezelőtt a guta ütötte meg. A betegről több igen jeles orvos már lemondott, mint gyógyíthatlanról. November 27-kén Palaprat ur orvoslását azzal kezdé el, hogy a nyakszirten találtató tűpontoszt a velőalap környékén galvanizálta; majd a beteg nyelvére sóvizzel megáztatott 's rongyba kötözött platina-lapocska tétetett. A beteg most egymás után nagyobb-nagyobb megrázkodtatásokat kapott, mellyek elég erősek valának neki élénk szurásokat adni, ezen kívül még egy szenvedhetlen ércz-izet és a nyelvben 's gyomorban tetemes összeszorítást okozni. A megrázkodtatások végre olly fokra hágtak, hogy a gyomrot 's annak azon izmait, mellyek hányáskor vannak cselekvőségben, még jobban összeszorították. Most a beteg hangosan felsikoltott, felugrott, 's érthetőleg ezt mondá: „Most beszélhetek; köszönöm kegyednek orvos ur! köszönöm szépen!“ — 'S valóban ezen pillanat óta mindent utána tudott mondani, a mit előtte elmondtak, csak hogy a szavak mintegy a torkából kirohanni hallatszottak; e mellett még az R és Zs betűket se tudá kimondani. További ötszer ismételt orvoslás után azonban ezen nehezség is elgördítettett. Mind ezek mellett Roulának mintegy egészen előről kelle kezdeni a beszélni tanulást, 's még most is igen nehezére esik a szókat torkából nem mondani, mi által főleg a beszédreszek vége igen érthetlen marad. Roula az ülésben maga is jelen volt, 's több félét beszélt; de látni lehetett rajta, hogy a beszéd igen nagy megerőtetésébe került.

K Ü L Ö N F É L E.

Gabona árának befolyása a halandóságra.

Miután Barton ur pontos számolások által a halottak és házasok számát a búzának árával 40 év óta és alatt t. i. 1780 — 1820-ig összehasonlította volna — következő biztos és világos következményű tapasztalásra jutott: „Hogy a legmagosb és legkisebb ár extremumai a dolgozó néposztály jóllétére nézve káros befolyással vannak. — Hogy a középárból azok legsikeresebbek, mellyek a legnagyobb extremumhoz közelednek. — Hogy még a kézmiveseknél is a legkisebb ár káros, noha kisebb mennyiségben, mint a mezei munkával foglalatoskodóknál. — Továbbá, hogy a házasságok száma szabályszerint 's haladva' szerint szaporodik, miképpen a gabonaár csökken; kivéve a legcsekélyebb árnál, hol a házasságok száma ismét kevesedik, és (mint minden felhozottak általános következménye) hogy állandó gabonaár a legnagyobb desideratum volna.

Egy évsor általános erkölcsiségében nagy változatosság lép-be, a szerint, mint a gabonaár a középbeccsen felül vagy alá száll. A középár, vagy az, melly a legfelsőbb árhoz közeledik, bizonyára legkedvezőbb a szegények jóllétére (welfare) nézve.

Barton ur megmutatja továbbá, hogy közönségesen vére csaknem hetvenezer ember jön tönkre angol országban egy-egy évben, ha a' buza 100 schillingről 50-re esik-le. Ezek nem theoreticai vélemények, hanem hivatalos tudósításokból merített szigorú következtetések, olly kimerítő, 's pontos tudósításokból, minőket talán más országban nem kaphatni.

A' gabonaár legkisebb állásakor a' mezei munkával foglalatoskodók erkölcsisége 17 pcenttal több mint a' kézmiveseknél. Középránale' két néposztály egymáshoz csaknem egyforma erkölcsi viszonyban áll. A' legfelsőbb árnál ellenben a' kézmivések erkölcsisége 16 pcenttel nagyobb a' földművelőkénél.

Mind ezen arányok a' gabonaárnak emelkedése vagy esése arányában csaknem egyformán emelkednek vagy esnek. De a' csekély árok a' kézmiveseknél is szaporítják a' halandóság számát, mivel akkor nevelkedő iszákosság kap lábra olly esztendőekben, mellyekben a' kézmivések igen sokat dolgoznak, 's az ételnemük olcsóbbak voltak.

J E L E S M O N D Á S.

E r é n y.

Nincs, nincsen érzkebel
Mellyen ne hatna át a' szűz erény.

Horváth Cзыrill.

S o r s u n k.

Létünk mulékony: porbul eredt valónk,
Onnét került volt minden, a' mit birunk,

Élelmeink is tőle vannak,

'S porhadozásba megyünk megint át.

Miskoltz y István.

Koronás férjfi. A' napnak életünk amaz alapanyagait, a' világot 's meleget, földünkre vezető sugarai számtalan csirákat hoznak létre, mellyek különben az éjnek merevesztő homályától fedetve, észrevétlenül 's élet nélkül mennek volna megsemmisedésük elejébe. Illyen az erő- és lélek-teljes férjfiúnak tekintete, kit a' sors mások felett magosra emelvén trónusra helyezett. A' sokaságra lebecsájtkozik az, 's jótékony melege éleszti, táplálja, mivel a' lángészt (miután maga szorgalmas munkássághoz fogékonyságot talált), míg amaz nagyra nevelkedvén, neki fényeslépcsőül szolgál, mellyen ő a' halhatlanság templomához lép fel. T a s c h. f. d. v a t. G e s c h. 1823.

Gnomák. Tékozlók, kik vendégeskedésben, tobzódás, játék, és vadászatban fecsérlik pénzüket, olly tárgyakra, mellyeknek rövid vagy éppen semmi emlékezetét nem hagyandják.

Okosság nélkül az igazság sokat tehet, de igazság nélkül az okosság semmit.

Minden társaság közt legjelesebb 's kedvesebb az, melly a' köztársaságban és mindenikünk közt létezik. Kedvesek a' szülők, kedvesek a' magzatok, rokonok, atyafiak: de mind ezeknek szeretetét a' honfogjafel: mellyért ki jó kétkedhetnek életét feláldozni, ha neki használand? C i c e r o után B. F.

K é r d ő r e j t v é n y.

1) Mellyik huron nem lehet muzsikálni?

2) Mi illik legjobban a' görbe fához?

3) Hol terem a' bor?

4) Mért esznek a' fehér birkák többet, mint a' feketék?

Keszthelyről Simon Ferencz.

Előbbi rejtvény: Szesz.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.